

Arrest

nr. 340 190 van 28 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) van 12 januari 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 28 november 2019 een verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 augustus 2020 werd verzoeker samen met zijn partner en hun twee minderjarige kinderen in bezit gesteld van een A-kaart, geldig voor een jaar. Deze kaart werd jaarlijks verlengd tot 9 september 2023. Het verblijf van de kinderen en de partner werd verlengd en op 29 oktober 2025 werden zij in het bezit gesteld van een B-kaart, met een verblijf van onbeperkte duur.

1.3. Verzoeker was inmiddels in Frankrijk gedetineerd en is ambtshalve geschrappt sedert 10 september 2023. (gegevens rijksregister, zoals voorgelegd door de verzoekende partij)

1.4. Op 12 januari 2026 komt verzoeker aan op Brussel Internationale Luchthaven.

1.5. Naar aanleiding van de grenscontrole wordt op diezelfde dag een beslissing tot terugdrijving genomen (bijlage 11).

Dit is de bestreden bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“TERUGDRIJVING

(...)

de heer / mevrouw :

naam M(...) voornaam A(...)

geboren op (...).1974 te Shkoder geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Albanië wonende te /

houder van het document nationaal paspoort van Albanië nummer BB(...) afgegeven te MPB op : 01.12.20220

houder van het visum nr. / van het type / afgegeven door /

geldig van / tot /

voor een duur van / dagen, met het oog op : /

afkomstig uit Pristina met TB2942, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene komt heden toe en verklaart zijn vrouw en familie te willen bezoeken. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze personen. Verder is betrokkene niet in het bezit van een terugkeerticket of vervoersbewijs welke kunnen aantonen dat hij de visumvrije verblijfsduur van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan zijn reisdocument zal respecteren. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van de toegangsvoorwaarden volgend artikel 6 van de Schengengrenscore.

Volgens informatie in het rijksregisters is betrokkene is sinds 10.09.2023 afgevoerd en dit naar aanleiding van verlies van verblijfsrecht in België.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familieleven van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007).

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°) Reden van de beslissing:

Betrokkene is in het bezit van 400 euro cash geld volgens eigen verklaringen. Verder beschikt hij niet over krediet- of bankkaarten en is niet in het bezit van een officiële garantverklaring (bijlage 3bis) van België voor een maximaal verblijf van 90 dagen (geen terugkeerticket/vervoersbewijzen — visumvrije verblijfsduur). Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier of 95 euro/dag/persoon/verblijf op hotel te beschikken. Met dit bedrag dient hij ook hun terugkeer nog te bekostigen. Zodoende is dit bedrag onvoldoende.

(H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)? in het SIS, reden van de beslissing: Betrokkene staat Schengen gesignaleerd Art. 24 en Art.25 door Frankrijk onder n° FR(...)”

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging

van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats; zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering vermoed. Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Verzoeker voert eerste een middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"(...)

Premier moyen, pris de la violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme (ci-après CEDH) et du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union

Un ordre de rapatriement peut être émis conformément à l'article 3, paragraphe 1, de la loi sur les étrangers, à condition qu'il soit conforme aux dispositions d'un traité international, en l'occurrence l'article 8 de la CEDH.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales qui stipule le droit au respect de la vie privée et familiale'» L'alinéa 2 prévoit la possibilité pour les Etat de s'ingérer dans l'exercice de ce droit à condition de respecter un rapport de proportionnalité avec le but poursuivi.

Or, la décision de détention de la partie requérante est disproportionnée eut égard au fait que la partie adverse savait qu'elle avait toute sa famille en Belgique et qu'elle a été autorisée au séjour en Belgique.

- Le requérant a été régularisé sur base d'une demande humanitaire où de nombreux documents ont été déposés

- Il est arrivé en Belgique en 2011

- Il est marié et il a deux enfants dont un mineur. Cela ressort clairement de l'extrait du registre national déposé en annexe

- Quand il était en Belgique, il a toujours vécu avec sa famille qui est un soutien important pour ce dernier et un lien d'interdépendance existe entre les deux

- Le requérant s'est créé tout un réseau social en Belgique

La décision attaquée ne fait aucunement mention du fait que le requérant a une vie familiale et sociale importante en Belgique et du fait qu'il a été autorisé au séjour en Belgique pendant de nombreuses années, ce qui ressort du dossier administratif, vu que toute sa famille est en Belgique. C'est sur cette base-là d'ailleurs qu'il a été mis en possession d'un titre de séjour.

Cette position est d'ailleurs surprenante car il semble que la partie adverse ait eu accès au registre national du requérant. Le dossier administratif contient également toute une série d'informations et de documents démontrant de sa vie familiale en Belgique et du fait qu'ils ont tous été autorisés au séjour.

D'ailleurs, le requérant n'a pas été entendu par la partie adverse et n'a pas pu exposer en détail sa situation familiale, alors qu'il avait toute une série d'éléments à mettre en avant, comme notamment le fait qu'il était marié et qu'il avait un enfant et que des procédures étaient en cours.

Il ressort de ces différents éléments que la partie adverse n'a pas analysé de manière adéquate la situation familiale du requérant alors que comme démontré ci-avant, il y a un réel lien de dépendance entre le requérant et sa famille.

La partie adverse ne prend dès lors pas en compte l'ensemble des documents figurant au dossier administratif

En ne prenant pas en considération l'ensemble des éléments pertinents figurant au dossier administratif, et en niant l'existence d'une cellule familiale pourtant bien réelle, la partie adverse a violé l'article 62 de la loi.

Elle n'a dès lors pas pu effectuer un examen complet de ses obligations sur bases de l'article 8 de la CEDH, et a dès lors violé cet article. Le manque de diligence de la partie adverse dans son examen est très comparable à celui qui a amené votre Conseil à prononcer l'arrêt de suspension 172.224 du 20.7.2016.

La décision attaquée ne fait pas mention des données pertinentes relatives à sa situation familiale en Belgique, ni des déclarations invoquées et des documents déposés dans le cadre de son dossier administratif.

Toute mention d'un examen de ces éléments au regard de l'article 8 de la CEDH fait défaut dans la décision attaquée"

2.3.2. Verzoeker betoogt in het middel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn familiale situatie, in het bijzonder de stukken die hij naar aanleiding van vroegere regularisatieaanvragen indiende, het feit dat hij in 2011 in België aankwam, een vrouw en twee kinderen in België heeft, dat er sprake is van een afhankelijkheidsband met zijn gezin en dat hij een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat, waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing nalaat te motiveren met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers gezinsleven het volgende bevat:

"Betrokkene komt heden toe en verklaart zijn vrouw en familie te willen bezoeken. Hij is niet in het bezit van een uitnodiging van deze personen. Verder is betrokkene niet in het bezit van een terugkeerticket of vervoersbewijs welke kunnen aantonen dat hij de visumvrije verblijfsduur van 90 dagen op 180 dagen verbonden aan zijn reisdocument zal respecteren. Afgaande op deze gegevens voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van de toegangsvoorwaarden volgens artikel 6 van de Schengengrenscodex.

Volgens informatie in het rijksregisters is betrokkene is sinds 10.09.2023 afgevoerd en dit naar aanleiding van verlies van verblijfsrecht in België.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, r.v.v. nr2682, 16 oktober 2007). "

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, naar aanleiding van het zich aanbieden bij de grenspolitie op 12 januari 2026 werd gehoord. Het administratief politieverlag vermeldt het volgende:

" Betrokkene wordt doorverwezen door de eerstelijns grenscontroleur op niveau aankomst wegens SIS seining art 24 n 25. Betrokkene krijgt van opsteller uitleg in de Franse taal over het doel en de procedure van de controle ten burele. We vragen betrokkene de documenten, die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, voor te leggen. Het volledige onderhoud tussen opsteller en betrokkene gebeurt in de Franse taal.

Betrokkene is aankomende passagier van vlucht TB2942 uit Pristina. Betrokkene biedt zich aan met een geldig paspoort van Albanië.

Betrokkene wil zijn vrouw en familie bezoeken. Er is geen uitnodigingsbrief.

Betrokkene heeft naar eigen zeggen 400€ cash om verblijf en reis te bekostigen.

Betrokkene heeft geen terugkeerticket.

Vaststelling:

- Betrokkene is afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht in België op 10/09/2023.

- Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten - Artikel

24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861

Delictdomein Drugsdelicten

Referentienummer NSIS FRPR[;;;]

Vervalddatum 29-07-2030

Conclusie van de Politie op basis van het verhoor:

Betrokkene wordt doorverwezen door de eerstelijns grenscontroleur op niveau aankomst wegens SIS seining art 24 n 25.

Betrokkene krijgt van opsteller uitleg in de Franse taal over het doel en de procedure van de controle ten burele. We vragen betrokkene de documenten, die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven, voor te leggen. Het volledige onderhoud tussen opsteller en betrokkene gebeurt in de Franse taal.

Betrokkene is aankomende passagier van vlucht TB[...] uit Pristina. Betrokkene biedt zich aan met een geldig paspoort van Albanië.

Betrokkene wil zijn vrouw en familie bezoeken. Er is geen uitnodigingsbrief.

Betrokkene heeft naar eigen zeggen 400€ cash om verblijf en reis te bekostigen.

Betrokkene heeft geen terugkeerticket.

Vaststelling:

- Betrokkene is afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht in België op 10/09/2023.

- Weigering van toegang tot en verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten -

Artikel 24 en 25 van Verordening (EU) 2018/1861

Delictdomein Drugsdelicten

Referentienummer NSIS FRPR[...]

Vervalddatum 29-07-2030

Aantal bezoeken: Eerder in Schengen geweest

Verzoeker werd op 15 januari 2026 opnieuw gehoord in het gesloten centrum. Naar aanleiding hiervan verklaarde hij dat hij sedert 2011 in België woonde met zijn gezin en in 2019 geregulariseerd werd.

Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij aanvoert dat hij niet werd gehoord.

Waar verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in België en het daaraan verbonden privé- en gezinsleven, lijkt de verzoeker er aan voorbij te gaan dat hij sedert 10 september 2023 ambtshalve werd geschrapt en niet meer over een verblijfsrecht beschikt. Verzoeker werd SIS-geseind door de Franse autoriteiten en blijkt na zijn detentie in Frankrijk naar Kosovo te zijn teruggekeerd. De bestreden beslissing tot terugdrijving houdt dan ook geen onderbreking in van een bestaand verblijfsrecht, noch een weigering tot verderzetting van een dergelijk verblijfsrecht. Uit niets blijkt dat verzoeker de Belgische overheden heeft verzocht om opnieuw te worden ingeschreven of om een nieuwe toelating of machtiging tot verblijf zou hebben verzocht.

Verzoekers situatie betreft vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM dan ook een situatie van eerste binnenkomst of toelating op het grondgebied. De bestreden beslissing wordt dan ook niet beschouwd als een situatie van inmenging, in de zin van artikel 8.2 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). De bestreden beslissing motiveert dat een tijdelijke scheiding van zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Met het betoog dat verzoeker in het verleden heeft samengewoond met zijn gezin in België, er ook een privé-leven heeft opgebouwd en een verblijfsregularisatie verkreeg, toont verzoeker niet aan dat deze motivering kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat verzoeker sedert september 2023 niet meer bij zijn gezin woont. Hij voert ook geen enkel concreet element aan waarom hij zou zijn verhinderd om een gezinshereniging in België aan te vragen of om de opheffing van de seining te vragen.

Verzoeker beperkte zich ertoe om, zonder visum voor lang verblijf, en ondanks het feit dat hij ter fine van weigering van toegang geseind staat, zich aan te bieden aan de grenscontrole met het oog op binnenkomst.

Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Deuxième moyen, pris de la violation des articles 62, 3, 10, 11, 13 et 21 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, du droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union, article 3

du Code Schengen article 41 de la Charte des droits fondamentaux, des articles 24-27 du RÈGLEMENT (UE) 2018/1861 DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 28 novembre 2018 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen (SIS) dans le domaine des vérifications aux frontières, modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et modifiant et abrogeant le règlement (CE) no 1987/2006

Première branche

La partie requérante a fait l'objet d'une décision de refoulement en application de l'article 3 de la loi du 15.12.1980. Elle ne remplirait pas différentes conditions pour se voir accorder une entrée sur le territoire belge.

Or, comme repris dans le cadre du premier moyen, il ressort très clairement, que le requérant n'a pas été entendu de manière adéquate et n'a pas pu faire valoir de nombreux éléments.

Il a, par exemple, été demandé au requérant les raisons de son voyage en Belgique, il est évident que si l'Office des étrangers avait analysé son dossier de manière adéquate, ils auraient pu constater que c'était pour motifs familial au vu de la présence de sa femme et ses enfants. En l'interrogeant, ils auraient également pu être informés de ses ressources et de l'endroit où il dort.

Comme il ressort des pièces en annexe, la compagne du requérant gagne sa vie et assure les revenus pour sa famille.

L'OE, en application de l'article 41 de la Charte et du principe général de bonne administration, a une obligation de soin et de minutie dans le traitement du dossier et une obligation de prendre en considération tous les éléments du dossier.

Le requérant tient à préciser que son audition, pour le peu que cela puisse être qualifiée ainsi, a été effectuée de façon sommaire, sans lui laisser la possibilité de faire valoir des éléments qui auraient pu influencer de manière significative ladite décision.

Le droit d'être entendu constitue, en effet, un principe général de droit dans les ordres juridiques belges et européens.

Au moment de rédiger ce recours, le conseil du requérant, pas plus que le requérant, n'a eu accès au dossier administratif afin de prendre amplement connaissance du rapport frontière.

Le moins que l'on puisse dire est que si le requérant avait été entendu plus longuement, il aurait pu fournir des informations plus pertinentes dans le cadre de son droit d'être entendu, lesquelles auraient pu conduire à un résultat différent de la procédure administrative, de sorte que le processus décisionnel aurait pu aboutir à un résultat différent ou aurait pu influencer le contenu de la décision attaquée. D'autre part, il y a également de nombreux éléments qui se trouvaient au dossier administratif vu que le requérant a été autorisé au séjour.

Il n'y a aucune base légale ou décision qui a été prise pour supprimer ce titre de séjour dont il est toujours en possession.

Deuxième branche

Il semble que le requérant ait été mis en possession d'un titre de séjour. Ce n'est pas parce qu'un titre de séjour est supprimé que le requérant perd son droit au séjour.

Cela a d'ailleurs été mis en avant dans les arrêts de votre Conseil nr. 189.977 du 14.7.2017 et numéro 193.550 du 12.10.2017:

(...)

En effet, le requérant a la possibilité d'obtenir un droit pour des raisons familiale.

Dans l'arrêt, il est également repris que

(...)

La décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 15.12.1980 et les dispositions reprises au moyen.

Troisième branche

Il ressort de la décision attaquée que le requérant aurait été signalé par les autorités françaises conformément à l'article 24 du RÈGLEMENT (UE) 2018/1861 DU PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 28 novembre 2018 sur l'établissement, le fonctionnement et l'utilisation du système d'information Schengen (SIS) dans le domaine des vérifications aux frontières, modifiant la convention d'application de l'accord de Schengen et modifiant et abrogeant le règlement (CE) no 1987/2006. Cet article est rédigé comme suit :

(...)

Les articles 27-29 sont rédigés comme suit

(...)

En l'espèce, le requérant a fait l'objet d'un signalement pour le territoire français. Il s'agit d'une interdiction qui concerne uniquement le territoire français. La Belgique n'a jamais émis une décision à l'encontre du requérant dans lequel il est mis en avant qu'il est interdit d'entrer en Belgique. Dans tous les cas, il convient de prendre en considération la vie familiale du requérant, ce qui n'a pas été le cas en l'espèce.

2.3.4. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij niet werd gehoord.

De Raad merkt echter op dat, zoals reeds hoger aangehaald, verzoeker door de grenspolitie werd gehoord naar aanleiding van zijn poging tot binnenkomst op 12 januari 2026, en vervolgens in het gesloten centrum op 15 januari 2026 in het kader van de verwijderingsprocedure.

Verzoeker verklaart dat deze gehoren niet "adequaat" zouden zijn geweest en dat hij had kunnen wijzen op zijn gezinsleven, en de aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen in België. Daargelaten verzoeker niet nader preciseert wat hij bedoelt met het gebrek aan "adequaatheid" van deze interviews, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er in geslaagd is de verwerende partij op de hoogte te brengen van de aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen in België. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing werd gemotiveerd dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen het gezinsleven niet in die mate verstoort dat er een schending van artikel 8 van het EVRM zou blijken. Uit de gegevens van de zaak blijkt immers dat verzoeker niet meer bij zijn gezin verblijft sedert september 2023, zodat de verklaarde inmenging in het gezinsleven niet het gevolg is van de bestreden beslissing. Verzoeker voert geen enkel gegeven aan dat zou wijzen op een positieve verplichting.

In het tweede middelonderdeel voert verzoeker aan dat hij in het verleden in het bezit was van een verblijfstitel en verwijst naar rechtspraak van de Raad die stelt dat het supprimeren van een verblijfstitel nog geen afbreuk doet aan het onderliggend verblijfsrecht.

De Raad merkt echter op dat deze rechtspraak betrekking had op vreemdelingen die in het bezit waren van een F-kaart als familielid van een burger van de Unie, waaraan een declaratief recht verbonden is. Verzoeker was in casu in het bezit van een A-kaart, omwille van een verblijfsregularisatie, een recht waaraan geen declaratieve werking wordt toegekend. Bovendien was de A-kaart slechts geldig tot 9 september 2023 en werd deze niet verlengd, zodat verzoekers recht op verblijf met de ambtshalve schrapping op 10 september 2023 wel degelijk is vervallen. Ook blijkt dat verzoeker gedurende meer dan een jaar niet op het grondgebied heeft verbleven, zodat hij niet langer beschikt over een recht op terugkeer conform artikel 19 van de vreemdelingenwet.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker de seining door de Franse autoriteiten enkel betrekking zou hebben op het Franse grondgebied.

De Raad merkt vooreerst op dat de weigering om verzoeker toe te laten tot het grondgebied, niet enkel gesteund is op de SIS-seining ter fine van weigering van toegang (artikel 3, eerste lid, 5°, 8° en 9° van de vreemdelingenwet), maar daarnaast ook op artikel eerste lid, 3° en 4°, van de vreemdelingenwet. Deze motieven volstaan reeds op zich om de bestreden beslissing te schragen en worden door de verzoeker niet betwist.

Met betrekking tot de seining merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door Frankrijk werd gesignaleerd op grond van artikel 24 en 25 van de SIS II-verordening (*Verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006*).

Artikel 1 van de Schengengrenscodes (*Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen*) stelt de maatregelen vast die van toepassing zijn op het grenstoezicht ten aanzien van personen die de buitengrenzen van de lidstaten van de Unie overschrijden.

Artikel 2.7. van de Schengengrenscodes definieert een „met het oog op weigering van toegang gesignaleerde persoon” als: *“een onderdaan van een derde land die overeenkomstig en voor de doelstellingen van artikelen 24 en 26 van Verordening (EG) nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad ⁽²²⁾ gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem (hierna „SIS” genoemd);”*

Naar luid van artikel 6.1.d. van de Schengengrenscodes geldt als voorwaarde tot toegang: *“niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;”*

Bijgevolg heeft een dergelijke SIS-seining door een andere EU-lidstaat tot gevolg dat ook de Belgische grensautoriteiten de toegang tot het grondgebied van een gesignaleerde persoon dienen te weigeren.

Het middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

2.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT